

Arrest

nr. 247 744 van 19 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Kundar Khail (district Sayed Karam, provincie Paktia). U bent van Pashtoonse origine. U maakte het zesde jaar af en nam daarna allerlei werk aan in het dorp. Kort voor uw vertrek uit Afghanistan heeft u zich verloofd met S.G. (...), die eerder de verloofde was van uw begin 2016 overleden broer M.J. (...). Uw ouders en één van uw zussen wonen nog in het dorp. U heeft nog drie zussen die elders in Paktia wonen.

M.J. (...) werkte sedert enige tijd in Gardez (hoofdstad van de provincie Paktia) voor de organisatie CRSDO. CRSDO helpt armen en ontheemden. Ook u heeft in de eerste maand van 2016 zes of zeven dagen voor deze organisatie gewerkt. De beroepsactiviteiten van uw broer waren een doorn in het oog van de Taliban, en meer bepaald van de neven van de vader van S.G. (...), de toenmalige verloofde van

M.J. (...). Een van die neven, overigens allen aanhangers van de Taliban, was verliefd op S.G. (...) en had vergeefs om haar hand gevraagd. Deze persoon zocht een excuus om uw broer uit de weg te ruimen en vond dit in zijn werk voor CRSDO. Immers is dergelijke tewerkstelling in dienst van de autoriteiten en de buitenlanders volgens de Taliban iets voor ongelovigen. Op een dag verdween uw broer. Zijn lichaam werd wat later aangetroffen langs de weg. Ernaast lag een brief van de Taliban waarin uiteengezet werd waarom hij moest sterven. U staakte uw activiteiten voor CRSDO en verloofde zich met S.G. (...). Echter, toen uw schoonvader u vertelde dat diezelfde neef dit te weten was gekomen en het op u gemunt had, meende u dat u Afghanistan maar beter kon verlaten.

Via Iran, Turkije (waar u noodgedwongen drie jaar moest verblijven), Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen. Op 13 september 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban en meer bepaald de familieleden van S.G. (...) het op u hebben gemunt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vooreerst vastgesteld dat uw geografische kennis van de regio waar u altijd zou hebben gewoond uitermate beperkt is. Gevraagd naar enkele namen van districten in die regio van Afghanistan, noemde u Ahmadaba, Ahmadkhel, Chamkani, Mirzaka, Aryub Jaji en Dand wa Patan (CGVS, p.6). Dit zijn inderdaad districten die deel uitmaken van de provincie Paktia. Het is echter zeer merkwaardig dat u andere districten, die eveneens op nabije afstand gelegen zijn of zelfs aan Sayed Karam grenzen maar tot de provincie Khost behoren, niet lijkt te kennen. Van Musakhel, Qalandar, Sabari en Shamal heeft u schijnbaar nog nooit gehoord (CGVS, p.6, 7, 8). Het is merkwaardig dat uw geografische kennis ophoudt aan de grenzen van de provincie waarvan u zou afkomstig zijn. Ook van Matun, hoofdstad van de aangrenzende provincie Khost en van Pul-e-Alam, hoofdstad van de eveneens aangrenzende provincie Logar, heeft u nog niet eerder gehoord (CGVS, p.7). U weet voorts wel dat de provincie Ghazni aan Paktia grenst maar ook van deze provincie kent u de hoofdstad niet. Nochtans telde Ghazni stad in 2018 om en bij de 270 000 inwoners en zal iemand uit de regio Paktia wel al eens van Ghazni stad gehoord hebben.

U zegt verder dat er in het district Dand wa Patan een grensovergang naar Pakistan bestaat (CGVS, p.8). Echter zegt u ook dat u er verder geen info over heeft (CGVS, p.7), weet u niet in welke locatie van het district Dand wa Patan die grensovergang is, noch weet u dat het Pakistaanse district genaamd Kurram Agency aan de andere kant van de grens gelegen is (CGVS, p.8). Zelfs als het CGVS namen noemt van locaties in de nabije omgeving, kunnen uw verklaringen allerminst overtuigen. Zo heeft u nog nooit gehoord van Durani Qalay, Naray Qalay en Shaikhan Khail, dorpen die niet verder dan vijf kilometer van Kundar Khail gelegen zijn (CGVS, p.17, 18).

Ook uw beweerde tewerkstelling (en die van uw broer) bij de organisatie CRSDO, een activiteit die onlosmakelijk verbonden lijkt met uw verblijf in de regio (u zou na overstromingen tenten hebben opgezet in Kundar Khel, voedsel hebben uitgedeeld in Gardez, CGVS, p.11), heeft u op geen enkele manier aannemelijk gemaakt. Ten eerste legt u geen enkel stuk neer (een loonbrief, een contract, een foto) dat jullie activiteiten voor CRSDO zou kunnen staven. Dat u als werknemer "lang" in dienst moet zijn alvorens men een document uitrekt, is weinig geloofwaardig. Voorts heeft u maar weinig informatie over CRSDO. U heeft geen idee waarvoor deze afkorting staat (CGVS, p.10), u meent dat het een buitenlandse organisatie betreft (CGVS, p.10) terwijl de informatie duidelijk maakt dat dit een Afghaanse ngo is, u stelt zeer vaag dat CRSDO "arme mensen helpt" maar kan niet uitweiden over andere activiteiten van deze organisatie (CGVS, p.10) en gevraagd naar andere regio's waar CRSDO actief is, blijft u het antwoord alweer schuldig (CGVS, p.17). U zegt louter dat uw broer naar Kandahar zou worden overgeplaatst, maar weet niet waar Kandahar gelegen is (CGVS, p.17). Dergelijke vage verklaringen ondermijnen het geloof in uw beweerde tewerkstelling in ernstige mate.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van zaken die een inwoner van Kundar Khel, en zeker een inwoner die naar eigen zeggen actief was voor CRSDO, zou moeten weten. Immers geeft de informatie aan dat Kundar Khel een locatie is geworden waar heel wat IDP's en terugkeerders uit Pakistan zich zijn komen vestigen. Het gaat om een totaal van bijna 23 000 personen die een onderkomen vonden in Paktia, waarbij Kundar Khel een belangrijke bestemming blijkt met 558 personen (returnees en IDP's samen) die er zijn komen wonen, voornamelijk in de periodes 2012-2015 en 2016. Het is merkwaardig te moeten vaststellen dat dit gegeven u niet bekend is. U heeft er geen informatie over, u ontkent de aanwezigheid van IDP's in Kundar Khel, over de terugkeerders uit Pakistan zegt u niet te weten dat ze daar zijn, maar dat het mogelijk is (CGVS, p.9). Het zou u overigens verbazen mocht iemand naar Kundar Khel verhuizen, zo voegt u daar aan toe, daar de veiligheidssituatie in het district volgens u niet goed is (CGVS, p.10). De aan het administratief dossier gevoegde informatie spreekt uw verklaringen echter duidelijk tegen. Bovendien geeft deze bron ook aan

dat dergelijke settlements, waaronder deze in Kundar Khel, bijzonder kwetsbaar zijn en onderhevig aan sociale instabiliteit, net door de grote instroom van terugkeerders en IDP's en de schaarste aan jobs en infrastructuur. Dat dergelijke zaken een inwoner van Kundar Khel zouden zijn ontgaan, lijkt onmogelijk. Voorts kent u ook geen andere plaatsen in Sayed Karam waar terugkeerders zich kwamen vestigen (CGVS, p.14), terwijl de informatie aantoont dat ook het u bekende Cheno maar liefst 647 personen en de markaz (het districtscentrum dat u ook beweert te kennen) 640 mensen ontvingen.

Ook uit andere verklaringen blijkt dat u weinig voeling heeft met de regio waarvan u beweert afkomstig te zijn. Weliswaar verklaart u dat er daar elke dag incidenten gebeuren, echter bent u opnieuw erg onduidelijk als het Commissariaat-generaal u uitnodigt enkele voorbeelden te geven. U verklaart dat er "een aanval op het district" was, "dat de situatie erger werd", dat dit "het belangrijkste incident" was (CGVS, p.22). Dat dit een eerder vage beschrijving is van iets dat eender waar in Afghanistan kan zijn gebeurd, moge duidelijk zijn. Gevraagd naar een wat concreter voorbeeld, verhaalt u over een vliegtuig dat werd neergeschoten in Koh Sin, waarna u dit corrigeert en het over een helikopter heeft. Er zou nog een andere helikopter zijn neergeschoten aan de andere kant van de provincie, zo voegt u daar nog aan toe. Welke van de twee werd neergeschoten in het jaar dat u vertrok, weet u echter niet meer. Evenmin kan u zeggen of het een toestel van het Afghaanse of het Amerikaanse leger betrof, noch kan u verduidelijken of daar slachtoffers vielen. "Natuurlijk" vielen er slachtoffers zegt u, om daar meteen aan toe te voegen dat u er wel niets over weet (CGVS, p.22, 23). Het is opmerkelijk dat iemand die altijd in een toch wel volatiele regio als Sayed Karam zou hebben gewoond, slechts enkele uiterst vage voorbeelden van incidenten kan beschrijven. Opnieuw is dit een aanwijzing dat u niet in Kundar Khel heeft gewoond.

Verder zegt u de school in Kundar Khel te kennen maar meent u dat er verder maar één andere school in het district bestaat (CGVS, p.21). Dit wordt tegengesproken door de informatie die toont dat er minstens vijftien scholen zijn in Sayed Karam. Bovendien meent u dat die school "Hazrat Ali" heet maar weet u niet in welk dorp die dan zou zijn (CGVS, p.21). Keer op keer blijken uw verklaringen vaag en summier.

Ook als het CGVS informeert naar de aanwezigheid van bekende figuren en leiders in de regio, blijft u bij ontwijkende of nietszeggende antwoorden. Gevraagd naar namen van leiders van de Taliban, noemt u Zabiullah Mujahed, Zarqawi en Abdul Rahman. Echter heeft u verder geen enkele informatie over deze mensen, u weet niet eens of deze personen lokale of nationale bekendheid genieten. "Ik heb er geen info over, het zijn de hoofden van de Taliban", zo zegt u. "Het kan lokaal zijn, het kan ook nationaal zijn, Taliban is daar op elk gebied", verklaart u nog (CGVS, p.18). Dergelijke verklaringen kunnen absoluut niet overtuigen. Voorts gevraagd naar namen van (voormalige) mujahedin, krijgsheren of overige invloedrijke personen uit uw regio van herkomst, zegt u niemand te kennen, u verwijst louter opnieuw naar Zabiullah Mujahed, Zarqawi en Abdul Rahman en herhaalt dat zij bekende personen zijn (CGVS, p.19). Dat dan tegelijk blijkt dat u niets weet over die personen, ondermijnt het geloof in uw beweerde herkomst verder. Eveneens opmerkelijk is dat u behalve Hezb-e Islami geen van de talrijke mujahedingroeperingen bij naam kan noemen (CGVS, p.19). Gezien het deze groeperingen zijn die de recente geschiedenis van Afghanistan mee vorm hebben gegeven, mag toch worden verwacht dat u daar meer over weet. Zelfs Pacha Khan Zadran, wellicht de bekendste mujahed uit Paktia en berucht voor zijn strijd tegen de Sovjets, de Taliban, maar ook om zijn belegering van Gardez die vele burgerdoden eiste, kent u niet (CGVS, p.22).

Voorts kon tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld dat u, zogezegd bewoner van de grensregio die Sayed Karam toch is, nauwelijks op de hoogte blijkt van het bestaan van belangrijke migratiebewegingen tussen Afghanistan en Pakistan. U verklaart te weten dat vele Afghanen de regio verlieten na de invasie van de Sovjets maar zegt niet op de hoogte te zijn van het feit dat velen zich in Pakistan gingen vestigen. "Ze zeggen dat mensen migreerden naar andere landen, Pakistan werd daarbij niet vermeld" (CGVS, p.20). Het is nochtans een algemeen bekend gegeven dat vele duizenden Afghanen de grens met Pakistan overstaken en er een nieuw onderkomen vonden. Gevraagd naar plaatsen in Pakistan waar Afghanen zich vestigden, of naar locaties in Pakistan tout court, verklaart u overigens er geen te kennen (CGVS, p.20). Dit is toch allemaal zeer merkwaardig.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Sayed Karam gelegen in de provincie Paktia. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Paktia heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 18 juni 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of beweerde regio van herkomst in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd ook beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U hield evenwel vast aan uw gedane verklaringen en herhaalde afkomstig te zijn van Sayed Karam (CGVS, p.23).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale

bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. U legde geen enkel document neer dat bovenstaande appreciatie zou kunnen ombuigen.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 25 juni 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker gaat in wat hij omschrijft als een eerste middel in op de waarachtigheid van zijn verklaringen.

Daarbij geeft hij eerst een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Vervolgens doet verzoeker gelden:

“Dat verzoeker bovendien zijn volle medewerking verleende aan het CGVS teneinde hen in de mogelijkheid te voorzien op een zo adequaat mogelijk manier diens asielrelaas te onderzoeken.

Dat verzoeker op deze manier tegemoetkwam aan zijn verplichtingen als asielzoeker.

Dat verzoeker geenszins de bedoeling heeft, op welke manier dan ook, de Belgische autoriteiten te bedriegen.

Overwegende verzoeker geen authentieke documenten kon overleggen, teneinde zijn asielrelaas te schragen.

Dat verzoeker wijst op het beperkte gebruik van authentieke documenten in diens land van herkomst en derhalve op geen enkele ontegensprekelijke wijze zijn asielrelaas kan staven middels stukken.

Dat verzoeker bij zijn oorspronkelijke verklaringen blijft en aangeeft dat hij bij het lezen van de motivering van de bestreden beslissing.

Dat verzoeker echter wel formeel ontkent als zou hij geen kennis hebben over de districten in de buurt van zijn regio van herkomst.

Dat verzoeker wel alle districten kende in diens regio, doch echter had begrepen dat het CGVS enkel vroeg naar de dichtstbijzijnde districten.

Dat het verzoeker bovendien niet kwalijk kan genomen worden een zeer slecht ruimtelijk inzicht te hebben. Dat verzoeker thans nooit een landkaart in zijn handen heeft gehouden en ook tijdens zijn summiere schoolopleiding nooit een gedegen geografische kennis heeft opgedaan. Verzoeker is zelf nooit terplekke geweest van bvb. de grensovergang, etc...

Verzoeker hekelt het gegeven het CGVS zeer weinig vragen heeft gesteld over zijn specifieke regio."

2.2. Verzoeker gaat in een tweede middel in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Aan de hand van artikel 48/3, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), geeft hij in dit kader een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent het begrip '(daden van) vervolging'.

Verder betoogt hij te dezen:

"Gelet op het feit dat de Taliban - zijnde een gezag dragende Islamitische instantie/beweging – de broer van verzoeker om het leven brachten en hij door een hen klaarblijkelijk werd geviséerd is andermaal aan de voormelde voorwaarden voldaan."

Voorts geeft verzoeker enkele theoretische beschouwingen omtrent de gronden van vervolging en stelt hij:

"Gelet op de toenaderingen en bedreigingen van de Taliban gericht aan verzoeker, moet worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico loopt te worden vervolgd voor diens "politieke" overtuiging omdat hij onder geen enkel beding met de Taliban wilt gaan associëren."

2.3. Verzoeker gaat in een derde middel in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In dit kader benadrukt hij vervolgens:

"Verzoeker heeft in casu op zijn minst trauma's opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in diens land van herkomst.

(...)

Dat de Taliban meerdere initiatieven heeft genomen richting verzoeker en redelijkerwijs kan aangenomen worden dat er een reëel risico bestaat voor verzoeker..

Dat het CGVS in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er een meer dan precaire veiligheidssituatie plaatsvindt in Afghanistan en zelfs meer bepaald in het district van verzoeker.

Het feit dat er "nauwelijks" berichtgevingen zijn over eventuele veiligheidsincidenten in het district/land van herkomst van verzoeker niet noodzakelijk betekent dat het voor Verzoeker veilig zou zijn bij een eventuele terugkeer.

Dat bovendien in verscheidene rapporten te lezen valt dat Verzoeker aan willekeurig geweld zou kunnen worden blootgesteld bij een eventuele terugkeer naar diens land van herkomst."

Verzoeker wijst in deze op algemene informatie omtrent de (veiligheids-)situatie in zijn verklaarde regio van herkomst.

Verder voert hij aan:

"Dat bovendien de bescherming voor verzoeker doeltreffend moet zijn en mag niet tijdelijk van aard zijn. Overwegende dat de bestreden beslissing het district van verzoeker niet kan vooruitschuiven als een potentiële locatie voor verzoeker. Dat het CGVS bovendien stelt helemaal niet te kunnen inschatten waar verzoeker exact vandaan komt.

Dat dergelijke stelling onder geen enkel beding zekerheid biedt voor de specifieke situatie van Verzoeker.

Dat op zijn minst kon verwacht worden dat het CGVS (vlucht)alternatief had onderzocht, gezien de overtuiging van verzoeker dat zijn district voor hem geen optie is.

Bovendien onderzocht het CGVS geenszins waar verzoeker zou terechtkomen in Afghanistan bij een eventuele terugkeer of nog meer in welke omstandigheden verzoeker concreet zou kunnen terechtkomen bij een eventuele herlocatie.

Verzoeker wijst verder op het risico dat hij in Afghanistan zal worden blootgesteld aan torenhoge kosten/lasten dewelke hij nooit zou kunnen dragen, gelet op hun beperkte middelen. Dit mede gelet op het gegeven van de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad in zijn land van herkomst.

Dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen geen toereikende oplossingen zijn en zijn louter ijdele hoop.

Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd naar de concrete mogelijkheden voor verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan."

Verzoeker citeert vervolgens opnieuw uit algemene informatie, omtrent de situatie in Afghanistan in het algemeen en in zijn voorgehouden regio van herkomst in het bijzonder.

Verder geeft hij aan:

“Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker toe. De door de CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen.

Aldus bij gebreke van een aanvaardbare kans op een menswaardig leven, veiligheid en noodzakelijk levensonderhoud in Afghanistan, kan er van verzoeker redelijkerwijze niet worden verwacht dat hij zich aldaar zou vestigen.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd naar de concrete mogelijkheid voor Verzoeker om zich te hervestigen in Afghanistan. Er werd niet in concreto aangetoond naar welk gebied in Afghanistan Verzoeker zou moeten worden teruggestuurd en dus werd de specifieke veiligheidssituatie niet nagegaan noch wat de gevolgen zouden zijn met betrekking tot veiligheid, werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten en behoeften. De gevolgen en levensomstandigheden van Verzoekers met betrekking tot veiligheid, behuizing, werkgelegenheid, medische zorgverlening, sociale zekerheid, re-integratie als afgewezen asielzoeker werden niet onderzocht.

Dat bovendien in Afghanistan een groot stijgend aantal gevallen van COVID-19-besmettingen gerapporteerd worden, dit over het hele grondgebied. Dat zulks op termijn ook zal resulteren in een nog beperktere bewegingsruimte voor verzoeker bij een eventuele terugkeer, gelet ook o

Dat hier ogenschijnlijk geen rekening mee werd gehouden in de bestreden beslissing.

Dat het CGVS in haar weigeringsbeslissing bijgevolg niet voorziet in een sluitende motivering.”

Verzoeker wijst daarenboven op de inhoud van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijt het CGVS dat er werd verzaakt om in de bestreden beslissing een intern vestigingsalternatief voor te stellen. *“Er wordt gesteld dat er getwijfeld wordt aan de werkelijke herkomst van verzoeker, doch er wordt geen gegarandeerd veilig alternatief aan verzoeker voorgesteld.*

Dat de bestreden beslissing bijgevolg faalt in een adequate motivering.

Dat verzoeker gelet op de twijfel die door het CGVS werd geopperd aangaande zijn werkelijke herkomst terechtkomt in een situatie van rechtsonzekerheid met een detentieperiode in het verschiet.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar de concrete mogelijkheden voor verzoeker bij een eventuele terugkeer.”

2.4. Verzoeker concludeert:

“In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, tweede lid van de Conventie van Geneve. De motieven die in de beslissing worden aangehaald, doen hieraan geen afbreuk.”

2.5. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofdde de betwiste beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, tweede lid van de Conventie van Geneve toe te kennen;

In subsidiaire orde verzoeker de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet toe te kennen ;

In nog meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ;

In nog meer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen aangaande de weigering van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en de zaak terug te verwijzen naar het CGVS voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c)”.

2.6. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaald informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing niet op dienstige wijze aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker kan te dezen immers bezwaarlijk volstaan met de blote, algemene en ongefundeerde bewering dat hij trauma's zou hebben opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Verzoeker brengt ter staving van deze bewering geen medisch attest bij. Derhalve toont hij in het geheel niet aan dat hij getraumatiseerd zou zijn; laat staan dat hij zou aantonen dat zulks van invloed zou zijn geweest op zijn vermogen om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen en in dit kader gedegen verklaringen af te leggen. Verzoeker gaf in zijn verklaring 'bijzondere procedurele noden' bij de DVZ daarenboven zelf eenduidig en uitdrukkelijk aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat, enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoeker in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde redenen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het CGVS aan hem gestelde vragen over zijn herkomst, activiteiten, achtergrond, situatie en problemen.

Verzoeker laat bovendien na om zelf en *in concreto* aannemelijk te maken of aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn vermeende trauma's van invloed zouden zijn (geweest) op zijn verklaringen. Evenmin toont hij aan de hand van concrete elementen of argumenten aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing en motivering.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.2. In zoverre verzoeker betoogt dat *"bovendien in Afghanistan een groot stijgend aantal gevallen van COVID-19-besmettingen gerapporteerd worden, dit over het hele grondgebied. Dat zulks op termijn ook zal resulteren in een nog beperktere bewegingsruimte voor verzoeker bij een eventuele terugkeer, gelet ook o"*, dient voorts te worden opgemerkt dat dit virus over de hele wereld (en dus ook in België) rondwaart. Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoeker meent dat hij in dit kader in een ander land dan zijn land van herkomst veiliger zou zijn en bescherming zou kunnen of moeten genieten tegen Covid-19.

Voorts dient te dezen te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *"Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt"*. Covid-19 dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *"a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade."* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (RvS 14 augustus

2020, beschikking nr. 13.847; zie ook RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

3.3. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van Kundar Khail, gelegen in het district Sayed Karam in de provincie Paktia. Hij stelt dit land en deze regio te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban en omwille van de algemene (veiligheids-)situatie aldaar.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker ter staving van zijn voorgehouden identiteit en herkomst geen stukken of documenten bijbrengt en ter verklaring hiervan geen bevredigende uitleg biedt. Hij vergenoegt zich te dezen immers tot de boude en ongefundeerde bewering dat er in zijn land van herkomst slechts beperkt gebruik zou worden gemaakt van authentieke documenten. Verzoeker staft deze bewering niet aan de hand van enig begin van bewijs en toont op generlei wijze aan dat het in zijn land van herkomst niet gangbaar zou zijn om te beschikken over of gebruik te maken van identiteitsdocumenten. Derhalve kan deze bewering geenszins worden aangenomen. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker bij het CGVS verklaarde dat hij in Afghanistan weldegelijk een taskara had. Daarenboven gaf hij er aan dat deze reeds aan hem werd opgestuurd en dat hij deze wel zou ontvangen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.3).

Waar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota enkel gewag maakt van een stuk dat "een attestering van afkomst door het District Said Karam" betreft, stelt de Raad vooreerst evenwel vast dat meerdere stukken worden gevoegd bij deze nota. De Raad wijst er evenwel op dat al deze stukken onder vorm van fotokopie worden neergelegd en dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Verzoeker brengt ter staving van zijn voorgehouden identiteit en herkomst desondanks tot op heden geen authentieke documenten bij.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

"Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vooreerst vastgesteld dat uw geografische kennis van de regio waar u altijd zou hebben gewoond uitermate beperkt is. Gevraagd naar enkele namen van districten in die regio van Afghanistan, noemde u Ahmadaba, Ahmadkhel, Chamkani, Mirzaka, Aryub Jaji en Dand wa Patan (CGVS, p.6). Dit zijn inderdaad districten die deel uitmaken van de provincie Paktia. Het is echter zeer merkwaardig dat u andere districten, die eveneens op nabije afstand gelegen zijn of zelfs aan Sayed Karam grenzen maar tot de provincie Khost behoren, niet lijkt te kennen. Van Musakhel, Qalandar, Sabari en Shamal heeft u schijnbaar nog nooit gehoord (CGVS, p.6, 7, 8). Het is merkwaardig dat uw geografische kennis ophoudt aan de grenzen van de provincie waarvan u zou afkomstig zijn. Ook van Matun, hoofdstad van de aangrenzende provincie Khost en van Pul-e-Alam, hoofdstad van de eveneens aangrenzende provincie Logar, heeft u nog niet eerder gehoord (CGVS, p.7). U weet voorts wel dat de provincie Ghazni aan Paktia grenst maar ook van deze provincie kent u de hoofdstad niet. Nochtans telde Ghazni stad in 2018 om en bij de 270 000 inwoners en zal iemand uit de regio Paktia wel al eens van Ghazni stad gehoord hebben.

U zegt verder dat er in het district Dand wa Patan een grensovergang naar Pakistan bestaat (CGVS, p.8). Echter zegt u ook dat u er verder geen info over heeft (CGVS, p.7), weet u niet in welke locatie van het district Dand wa Patan die grensovergang is, noch weet u dat het Pakistaanse district genaamd Kurram Agency aan de andere kant van de grens gelegen is (CGVS, p.8). Zelfs als het CGVS namen noemt van locaties in de nabije omgeving, kunnen uw verklaringen allerminst overtuigen. Zo heeft u nog nooit gehoord van Durani Qalay, Naray Qalay en Shaikhan Khail, dorpen die niet verder dan vijf kilometer van Kundar Khail gelegen zijn (CGVS, p.17, 18).

Ook uw beweerde tewerkstelling (en die van uw broer) bij de organisatie CRSDO, een activiteit die onlosmakelijk verbonden lijkt met uw verblijf in de regio (u zou na overstromingen tenten hebben opgezet in Kundar Khel, voedsel hebben uitgedeeld in Gardez, CGVS, p.11), heeft u op geen enkele manier aannemelijk gemaakt. Ten eerste legt u geen enkel stuk neer (een loonbrief, een contract, een foto) dat jullie activiteiten voor CRSDO zou kunnen staven. Dat u als werknemer "lang" in dienst moet zijn alvorens men een document uitrekt, is weinig geloofwaardig. Voorts heeft u maar weinig informatie over CRSDO. U heeft geen idee waarvoor deze afkorting staat (CGVS, p.10), u meent dat het een buitenlandse organisatie betreft (CGVS, p.10) terwijl de informatie duidelijk maakt dat dit een Afghaanse ngo is, u stelt zeer vaag dat CRSDO "arme mensen helpt" maar kan niet uitweiden over andere activiteiten van deze organisatie (CGVS, p.10) en gevraagd naar andere regio's waar CRSDO actief is, blijft u het antwoord alweer schuldig (CGVS, p.17). U zegt louter dat uw broer naar Kandahar zou worden overgeplaatst, maar weet niet waar Kandahar gelegen is (CGVS, p.17). Dergelijke vage verklaringen ondermijnen het geloof in uw beweerde tewerkstelling in ernstige mate.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van zaken die een inwoner van Kundar Khel, en zeker een inwoner die naar eigen zeggen actief was voor CRSDO, zou moeten weten. Immers geeft de informatie aan dat Kundar Khel een locatie is geworden waar heel wat IDP's en terugkeerders uit Pakistan zich zijn komen vestigen. Het gaat om een totaal van bijna 23 000 personen die een onderkomen vonden in Paktia, waarbij Kundar Khel een belangrijke bestemming blijkt met 558 personen (returnees en IDP's samen) die er zijn komen wonen, voornamelijk in de periodes 2012-2015 en 2016. Het is merkwaardig te moeten vaststellen dat dit gegeven u niet bekend is. U heeft er geen informatie over, u ontkent de aanwezigheid van IDP's in Kundar Khel, over de terugkeerders uit Pakistan zegt u niet te weten dat ze daar zijn, maar dat het mogelijk is (CGVS, p.9). Het zou u overigens verbazen mocht iemand naar Kundar Khel verhuizen, zo voegt u daar aan toe, daar de veiligheidssituatie in het district volgens u niet goed is (CGVS, p.10). De aan het administratief dossier gevoegde informatie spreekt uw verklaringen echter duidelijk tegen. Bovendien geeft deze bron ook aan

dat dergelijke settlements, waaronder deze in Kundar Khel, bijzonder kwetsbaar zijn en onderhevig aan sociale instabiliteit, net door de grote instroom van terugkeerders en IDP's en de schaarste aan jobs en infrastructuur. Dat dergelijke zaken een inwoner van Kundar Khel zouden zijn ontgaan, lijkt onmogelijk. Voorts kent u ook geen andere plaatsen in Sayed Karam waar terugkeerders zich kwamen vestigen (CGVS, p.14), terwijl de informatie aantoont dat ook het u bekende Cheno maar liefst 647 personen en de markaz (het districtscentrum dat u ook beweert te kennen) 640 mensen ontvingen.

Ook uit andere verklaringen blijkt dat u weinig voeling heeft met de regio waarvan u beweert afkomstig te zijn. Weliswaar verklaart u dat er daar elke dag incidenten gebeuren, echter bent u opnieuw erg onduidelijk als het Commissariaat-generaal u uitnodigt enkele voorbeelden te geven. U verklaart dat er "een aanval op het district" was, "dat de situatie erger werd", dat dit "het belangrijkste incident" was (CGVS, p.22). Dat dit een eerder vage beschrijving is van iets dat eender waar in Afghanistan kan zijn gebeurd, moge duidelijk zijn. Gevraagd naar een wat concreter voorbeeld, verhaalt u over een vliegtuig dat werd neergeschoten in Koh Sin, waarna u dit corrigeert en het over een helikopter heeft. Er zou nog een andere helikopter zijn neergeschoten aan de andere kant van de provincie, zo voegt u daar nog aan toe. Welke van de twee werd neergeschoten in het jaar dat u vertrok, weet u echter niet meer. Evenmin kan u zeggen of het een toestel van het Afghaanse of het Amerikaanse leger betrof, noch kan u verduidelijken of daar slachtoffers vielen. "Natuurlijk" vielen er slachtoffers zegt u, om daar meteen aan toe te voegen dat u er wel niets over weet (CGVS, p.22, 23). Het is opmerkelijk dat iemand die altijd in een toch wel volatiele regio als Sayed Karam zou hebben gewoond, slechts enkele uiterst vage voorbeelden van incidenten kan beschrijven. Opnieuw is dit een aanwijzing dat u niet in Kundar Khel heeft gewoond.

Verder zegt u de school in Kundar Khel te kennen maar meent u dat er verder maar één andere school in het district bestaat (CGVS, p.21). Dit wordt tegengesproken door de informatie die toont dat er minstens vijftien scholen zijn in Sayed Karam. Bovendien meent u dat die school "Hazrat Ali" heet maar weet u niet in welk dorp die dan zou zijn (CGVS, p.21). Keer op keer blijken uw verklaringen vaag en summier.

Ook als het CGVS informeert naar de aanwezigheid van bekende figuren en leiders in de regio, blijft u bij ontwijkende of nietszeggende antwoorden. Gevraagd naar namen van leiders van de Taliban, noemt u Zabiullah Mujahed, Zarqawi en Abdul Rahman. Echter heeft u verder geen enkele informatie over deze mensen, u weet niet eens of deze personen lokale of nationale bekendheid genieten. "Ik heb er geen info over, het zijn de hoofden van de Taliban", zo zegt u. "Het kan lokaal zijn, het kan ook nationaal zijn, Taliban is daar op elk gebied", verklaart u nog (CGVS, p.18). Dergelijke verklaringen kunnen absoluut niet overtuigen. Voorts gevraagd naar namen van (voormalige) mujahedin, krijgsheren of overige invloedrijke personen uit uw regio van herkomst, zegt u niemand te kennen, u verwijst louter opnieuw naar Zabiullah Mujahed, Zarqawi en Abdul Rahman en herhaalt dat zij bekende personen zijn (CGVS, p.19). Dat dan tegelijk blijkt dat u niets weet over die personen, ondermijnt het geloof in uw beweerde herkomst verder. Eveneens opmerkelijk is dat u behalve Hezb-e Islami geen van de talrijke mujahedingroeperingen bij naam kan noemen (CGVS, p.19). Gezien het deze groeperingen zijn die de recente geschiedenis van Afghanistan mee vorm hebben gegeven, mag toch worden verwacht dat u daar meer over weet. Zelfs Pacha Khan Zadran, wellicht de bekendste mujahed uit Paktia en berucht voor zijn strijd tegen de Sovjets, de Taliban, maar ook om zijn belegering van Gardez die vele burgerdoden eiste, kent u niet (CGVS, p.22).

Voorts kon tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld dat u, zogezegd bewoner van de grensregio die Sayed Karam toch is, nauwelijks op de hoogte blijkt van het bestaan van belangrijke migratiebewegingen tussen Afghanistan en Pakistan. U verklaart te weten dat vele Afghanen de regio verlieten na de invasie van de Sovjets maar zegt niet op de hoogte te zijn van het feit dat velen zich in Pakistan gingen vestigen. "Ze zeggen dat mensen migreerden naar andere landen, Pakistan werd daarbij niet vermeld" (CGVS, p.20). Het is nochtans een algemeen bekend gegeven dat vele duizenden Afghanen de grens met Pakistan overstaken en er een nieuw onderkomen vonden. Gevraagd naar plaatsen in Pakistan waar Afghanen zich vestigden, of naar locaties in Pakistan tout court, verklaart u overigens er geen te kennen (CGVS, p.20). Dit is toch allemaal zeer merkwaardig.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Sayed Karam gelegen in de provincie Paktia.

(...)

U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of beweerde regio van herkomst in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd ook beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft

verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U hield evenwel vast aan uw gedane verklaringen en herhaalde afkomstig te zijn van Sayed Karam (CGVS, p.23).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft."

Verzoeker voert ter weerlegging van de veelheid aan voormelde, pertinente motieven niet één concreet en dienstig argument aan.

Waar hij louter volhardt in zijn eerdere gezegden, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker met deze loutere volharding in zijn eerder afgelegde verklaringen geenszins afbreuk doet aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen.

In zoverre verzoeker eenvoudigweg ontkent dat hij geen kennis zou hebben van de districten in zijn regio van herkomst, dient te worden opgemerkt dat verzoeker door de motieven dienaangaande boudweg tegen te spreken, deze motieven niet ontkracht. Dat hij de vraagstelling inzake de districten niet zou hebben begrepen en zou hebben gedacht dat er enkel naar de nabijgelegen districten werd gevraagd, mist in dit kader verder kennelijk iedere feitelijke grondslag. Vooreerst geschiedde de vraagstelling ter zake in duidelijke en niet mis te verstane bewoordingen. Daarenboven werden hem, zoals terecht wordt aangehaald in de voormelde motivering, verschillende nabijgelegen en zelfs naast zijn eigen district gelegen doch tot de naburige provincie Khost behorende districten genoemd en bleek hij van deze districten nog nooit te hebben gehoord.

Voor het overige vergenoegt verzoeker zich ertoe te wijzen op zijn gebrek aan ruimtelijk inzicht, aan te geven dat hij nooit een landkaart ter hand nam, te stellen dat hij zich nooit ter plekke begaf van bijvoorbeeld de grensovergang en te wijzen op zijn scholingsgraad en gebrek aan opgedane geografische kennis. In acht genomen dat verzoeker, zoals blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas, het zesde jaar afmaakte, daarna allerlei werk aannam in het dorp en sedert enige tijd in de (hoofdstad van de) regio werkzaam zou zijn geweest voor een organisatie die armen en ontheemden hielp, was het echter geenszins onredelijk om van hem te verwachten dat hij een (meer) gedegen kennis zou tentoonspreiden omtrent zijn zelfverklaarde regio van herkomst en dat hij in dit kader een gedegen antwoord zou kunnen formuleren op de voormelde, eenvoudige en elementaire kennisvragen over de geografie (de omliggende districten en hun hoofdsteden, de door hem zelf genoemde grensovergang, het aan de andere kant van de grens gelegen Pakistaanse district, de aan hem genoemde locaties en dorpen in de zeer nabije omgeving) van zijn regio van herkomst, de organisatie waarvoor hij aldaar beweerde werkzaam te zijn geweest, de talrijke IDP's en terugkeerders uit Pakistan en hun settlements in de omgeving, de incidenten die in de regio plaatsvonden, de in deze streek gelegen scholen, de bekende figuren, leiders en groeperingen in de omgeving en de belangrijke migratiestromen tussen Afghanistan en Pakistan. Dat verzoeker hiertoe niet in staat bleek en dat zich dermate belangrijke en aperte hiaten in zijn kennis vertoonden wanneer hij inzake de voormelde elementen werd ondervraagd, laat niet toe om ook maar enig geloof te hechten aan zijn beweerde herkomst van en activiteiten te Kundar Khail, gelegen in het district Sayed Karam in de provincie Paktia in Afghanistan.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

"Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Paktia heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan."

Verzoeker heeft gelet op het voorgaande op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek, levensloop, profiel, beroepsactiviteiten, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de situatie in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke

nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek, levensloop, profiel, beroepsactiviteiten, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem, net als verweerder en dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, niet toekomt om te speculeren over de werkelijke verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële levensloop, beroepsactiviteiten, profiel, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT